

заповѣдуватьъ, той е до край въ темнотѣ и мрачностъ, и той е изгубенъ и самъ не знай, що чини.

Сынъ. А може ли чловѣкъ да бѣди щастливъ на тойзи свѣтъ, ако си слуша совѣсть тѣ?

Отецъ. Сыне, не само щастливъ, но и блаженъ ще да бѣди на тойзи свѣтъ; защото совѣсть та совѣтува чловѣка, да чини онова, кое то служи за негово то щастіе, а което му възбранява и не дава да чини, то го помрачава и прави нещастенъ.

Сынъ. Слободно ли е, отче, по нѣкой пѣть да стори чловѣкъ нѣщо противъ совѣсть тѣ си; на примѣръ тогава, кога ся надѣва, чи ще добіе нѣкой интересъ; или когато го е страхъ, да ся не посрами отъ поголѣмы тѣ си, и да изгуби тѣхнѣ тѣ милость?

Отецъ. Не е слободно, сыне, никакъ. Почтенъ чловѣкъ всегда презира и отфѣрля какъвъ да е интересъ, ако не го удобрява негова та совѣсть, макаръ колко да бы было за него добро. Почтенъ чловѣкъ на драго сѣрце отбѣгва отъ сякій нечистъ интересъ, и радъ е